

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№

Гр. Варна, 02.12.2011 година

Административен съд – Варна, V състав, в закрито заседание на втори декември две хиляди и единадесета година, в състав:

Съдия: Ивелина Янева

като разгледа адм. дело № 1175/11г. по описа на АдМС - Варна, за да се произнесе, взе предвид следното:

Образувано е по жалба на ЕООД „Строй транс” с адрес на управление *** против Ревизионен акт № 1004060 / 06.12.2010г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП – гр.Варна, поправен с Ревизионен акт за поправка на РА № 1100162 / 05.01.2011г., потвърден с Решение № 95 / 28.02.2011г. на Директора на Дирекция “ОУИ” – Варна при ЦУ на НАП, с който за данъчни периоди м.03, 04, 05, 07, 08, 09, 10 и 11.2009г. е отказано право на данъчен кредит общо в размер на 42 759,22лв. и за невнесения в срок данък са начислени лихви. В съдебно заседание на 31.05.2011г. жалбоподателя моли за отправяне на преюдициално запитване с поставени в писмена молба въпроси. В хода на произнасяне по същество по повдигнатия спор, съдът намира, че за правилното решаване на правния спор, с който е сезиран, следва да бъдат тълкувани разпоредби на общностното право, като направеното от страната искане е основателно.

I. Страни по делото:

1. Жалбоподател - ЕООД „Строй транс” с адрес на управление *** и представляващ Ю.Г.Й..

2. Ответник – Директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – гр.Варна при Централно управление на Националната агенция по приходите.

II. Предмет на делото:

Ревизионен акт № 1004060 / 06.12.2010г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП – гр.Варна, поправен с Ревизионен акт за поправка на РА № 1100162 / 05.01.2011г., с който за данъчни периоди м.03, 04, 05, 07, 08, 09, 10 и 11.2009г. е отказано право на данъчен кредит общо в размер на 42 759,22лв. и за невнесения в срок данък са начислени лихви.

III. Фактическа обстановка, относима към предмета на запитването:

III.1. ЕООД „Строй транс” е вписано в търговския регистър при ВОС през 2007г., регистрирано е по ЗДДС от 07.02.2007г. и през ревизионния период 01.01.2009г. – 30.06.2010г. извършва основно дейност товарен автомобилен транспорт и механизирани услуги със специализирана техника, като дружеството притежава собствени транспортни средства.

III.2. През данъчен период м.02.2009г. дружеството упражнява правото на приспадане на данъчен кредит по две фактури, с предмет „дизелово гориво” 8 125,25литра и 7 895,25литра, издадени от ЕООД „Хаджи 98”, като всяка фактура е придружена от приемо-предавателен протокол.

III.3. Извършена е насрещна проверка на доставчика, при която са представени част от изискваните документи, от които се установява, че ДДС по доставките е начислен, предходен доставчик е ЕАД „Ергос”, съгласно фактури, експедиционни бележки и сертификати за качество. Представени са доказателства за собственост на два броя цистерни – от 10 куб.м. и 100 куб.м., закупени през 2008г. Съгласно писмени обяснения на представляващия дружеството, транспортът на дизеловото гориво е извършен при получаването му за сметка на ЕАД „Ергос”, а при продажбата му – за сметка на ЕООД „Строй транс”.

III.4. Извършена е насрещна проверка и на предходния доставчик ЕАД „Ергос”, при която е установено, че дружеството е регистрирано по ЗДДС, издател е на фактурите, които са надлежно осчетоводени и включени в отчетни регистри и СД-я по ЗДДС. По отношение на транспортирането на дизеловото гориво от собствена база на ЕАД „Ергос” в с.Езерово до получателя ЕООД „Хаджи 98” е извършено от получателя.

III.5. През данъчни периоди м.03, 04, 05, 07, 08, 09, 10 и 11.2009г. дружеството упражнява право на приспадане на данъчен кредит по 19 бр. фактури с предмет „дизелово гориво”, издадени от ЕООД „Дизелтранс – 73”.

III.6. Извършена е насрещна проверка на доставчика, при която ИПДПОЗЛ е връчено по реда на чл.32 от ДОПК поради неоткриването на декларирания адрес за кореспонденция на представляващия дружеството, упълномощено лице или лице, определено да получава съобщения. След изтичане на срока за представяне на документите с писмо от ЕООД „Дизелтранс – 73” са представени част от изискваните документи от които се установява, че дружеството е регистрирано по ЗДДС, издател е на фактурите и същите са надлежно осчетоводени и отразени в отчетни регистри и СД-ии по ЗДДС. Съгласно писмени обяснения на представляващия дружеството, то извършва основно дейност търговия с течни горива, в търговски обект – нафтопункт, находящ се в гр.Варна, ж.к.”Възраждане”, район КООП търговия, предоставен под наем. Резервоарът на нафтопунктната е с вместимост 120 м3, като има закупени още две цистерни от 10 м3 и 100м3 през 2003г. По отношение на транспортирането на горивото е заявено следното: доставките към ЕООД „Дизелтранс – 73” се извършват със собствен транспорт /наета цистерна с рег. № В 8589 СР от Стоян Събев, който е нает с граждански договор за водач на цистерната/, като единствено ЕАД „Ергос” транспортира със собствени цистерни горивата си. Продаденото на ЕООД „Строй транс” гориво е транспортирано от купувача – на техен автомобил, на който поставят цистерната си. От представените счетоводни документи не може да се проследи движението на горивото – закупуване и продажба. Като предходни доставчици са посочени АД „Лукойл Нефтохим Бургас” /по фактури от 2007г. и 2008г./, ЕООД „Нафтекс Петрол” /по фактури от 2007г. и 2009г./, ЕАД „Ергос” /по 1 фактура от 02.09.2008г./ и ЕООД „Антол” по фактури от 2007г. и 2009г. Представени са пътни листи за закупеното от АД „Лукойл Нефтохим Бургас” и ЕООД „Нафтекс Петрол” гориво. В писмено обяснение представляващия ЕАД „Ергос” заявява, че транспорта на закупеното от ЕООД „Дизелтранс – 73” гориво е извършено от продавача.

III.7. Съгласно писмени обяснения на представляващия ЕООД „Антол” търговската си дейност дружеството осъществява чрез управителя си, който приема заявки за гориво по телефона, която се подава на АД „Нафта трейдинг”, горивото се товари от получателя от площадка на АД „Лукойл Нефтохим Бургас”. Представени са

документи за произхода на 102 532 литра гориво, а предаденото на ЕООД „Дизелтранс – 73” гориво е 136 465 литра.

III.8. Въз основа на така установените факти органите по приходите приемат, че липсват доставки по смисъла на чл.6 от ЗДДС по оспорените фактури, което представлява както липса на предпоставки за възникване на правото на приспадане на данъчен кредит, така и неправомерно начислен данък по смисъла на чл.70, ал.5 от с.з.

III.9. Ревизионния акт е обжалван по административен ред пред Директора на Дирекция ”Обжалване и управление на изпълнението” – Варна при Централно управление на Националната агенция по приходите. С Решение № 95 / 28.02.2011г. той е потвърден.

III.10. В хода на съдебното производство е представена Данъчна декларация по чл.17 от ЗМДТ с вх. № 0109-628 / 25.06.2010г., в която закупения мезонет в гр.София е деклариран като друг вид нежилищен имот /офис/.

III.11. Пред съда е прието заключение на вещо лице по допуснатата съдебно-техническа експертиза, което установява, че дизеловото гориво запазва изцяло експлоатационните си качества в период от 12 месеца. След този период качеството му зависи от метода на съхранение, като съгласно Закона за задължителните запаси от нефт и нефтопродукти максималния срок за съхранение на дизелово гориво е 5 години.

III.12. В хода на настоящото производство е прието и заключение на съдебно-счетоводна експертиза, която установява, че по счетоводни данни на доставчика ЕООД „Дизелтранс – 73” към момента на всяка продажба има наличност на необходимите продадени количества.

III.13. От жалбоподателя са представени ревизионен акт и ревизионен доклад на прекия му доставчик, издадени преди процесния РА. От съдържанието на тези документи се установява, че ЕООД „Дизелтранс – 73” извършва дейност – търговия с течни горива в обект – нафтопункт в гр.Варна, ул.”Трети март”, в двора на АД „Кооптърговия”. В хода на ревизията не са представени първични счетоводни документи и счетоводни регистри за 2009г. и 2010г. Търговския обект е продаден на трето лице на 04.06.2010г. От приходната администрация е отказано право на данъчен кредит за получени горива от ЕООД „Антол”, ЕООД „Хаджи 98” и ЕТ „С. В.– Чочо” поради непредставяне от тях на доказателства, водещо до извода за липса на доставки. За 2009г. и 2010г. правото на приспадане на данъчен кредит е отказано поради непредставяне на оригинални фактури по отношение на всички покупки. По отношение на начисления ДДС е вписано следното – „при ревизията не се констатираха основания за корекция на данъчната основа на извършени доставки и на начисления данък.

IV. Приложими нормативни разпоредби

A. Национално право

IV.A.1. Приложимият материален закон е Закон за данък върху добавената стойност

Обн., ДВ, бр. 63 от 4.08.2006 г., в сила от деня на влизане в сила на Договора за присъединяване на Република България към Европейския съюз, изм., бр. 86 от 24.10.2006 г., в сила от деня на влизане в сила на Договора за присъединяване на Република България към Европейския съюз - 1.01.2007 г., доп., бр. 105 от 22.12.2006 г., в сила от деня на влизане в сила на Договора за присъединяване на Република България към Европейския съюз - 1.01.2007 г., изм. и доп., бр. 108 от 29.12.2006 г., в сила от 1.01.2007 г.; Решение № 7 на Конституционния съд на РБ от 23.04.2007 г. - бр. 37 от 8.05.2007 г.; изм., бр. 41 от 22.05.2007 г., изм. и доп., бр. 52 от 29.06.2007 г., в сила от 1.11.2007 г., изм., бр. 59 от 20.07.2007 г., в сила от 1.03.2008 г., изм. и доп., бр. 108 от 19.12.2007 г., в

сила от 19.12.2007 г., бр. 113 от 28.12.2007 г., в сила от 1.01.2008 г., бр. 106 от 12.12.2008 г., в сила от 1.01.2009 г., доп., бр. 12 от 13.02.2009 г., в сила от 13.02.2009 г.

IV.A.2. Съгласно чл.6 от ЗДДС (1) Доставка на стока по смисъла на този закон е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката.

(2) За доставка на стока за целите на този закон се смята и:

1. прехвърлянето на право на собственост или друго вещно право върху стоката в резултат на искане или акт на държавен или местен орган или на основание на закон срещу обезщетение;
2. фактическото предоставяне на стока по договор, в който е предвидено прехвърляне на правото на собственост върху нея под отлагателно условие или срок;
3. фактическото предоставяне на стока по договор за лизинг, в който изрично е предвидено прехвърляне на правото на собственост върху стоката; тази разпоредба не се прилага, когато в договора за лизинг е уговорена само опция за прехвърляне на собствеността върху стоката;
4. фактическото предоставяне на стока на лице, което действа от свое име и за чужда сметка.

(3) За възмездна доставка на стока за целите на този закон се смята и:

1. отделянето или предоставянето на стоката за лично ползване или употреба на данъчно задълженото физическо лице, на собственика, на неговите работници и служители или на трети лица и при условие че при производството, вносът или придобиването ѝ е приспаднал изцяло или частично данъчен кредит;
2. безвъзмездното прехвърляне на собственост или друго вещно право върху стоката на трети лица, когато при производството, вноса или придобиването ѝ е приспаднал изцяло или частично данъчен кредит;

IV.A.3. Съгласно чл.12, ал.1 от ЗДДС Облагаема доставка е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на [чл. 6](#) и [9](#), когато е извършена от данъчно задължено лице по този закон и е с място на изпълнение на територията на страната, както и доставката, облагаема с нулева ставка, извършена от данъчно задължено лице, освен в случаите, в които този закон предвижда друго.

IV.A.4. Съгласно чл.68 от ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за:

1. получени от него стоки или услуги по облагаема доставка;
2. извършено от него плащане, преди да е възникнало данъчното събитие за облагаема доставка;
3. осъществен от него внос;
4. изискуемия от него данък като платец по глава осма.

(2) Правото на приспадане на данъчен кредит възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем.

IV.A.5. Съгласно чл.85 от ЗДДС (Изм. - ДВ, бр. 106 от 2008 г., в сила от 1.01.2009 г.) данъкът е изискуем и от всяко лице, което посочи данъка във фактура и/или известие по [чл. 112](#).

IV.A.6. ЗДДС регламентира и издаването на фактури - чл. 113. (1) Всяко данъчно задължено лице - доставчик, е длъжно да издаде фактура за извършената от него доставка на стока или услуга или при получаване на авансово плащане преди това освен в случаите, когато доставката се документира с протокол по [чл. 117](#).

(2) Фактурата се издава най-малко в два екземпляра - за доставчика и за получателя.

(3) Фактура може да не се издава:

1. за доставки, по които получателят е данъчно незадължено физическо лице;
2. за доставки на финансови услуги по [чл. 46](#);
3. за доставки на застрахователни услуги по [чл. 47](#);
4. за продажби на самолетни билети;
5. при безвъзмездни доставки;
6. за доставки на услуги по глава осемнадесета;
7. (нова - ДВ, бр. 108 от 2006 г.) за доставки, осъществени от нерегистрирани по закона физически лица, различни от еднолични търговци, когато за извършените от тях доставки:
 - а) се издава документ по реда на специален закон, или
 - б) се издава сметка за изплатени суми или документ по [чл. 9 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица](#), или
 - в) издаването на документ не е задължително съгласно [Закона за данъците върху доходите на физическите лица](#).
- (4) Фактурата се издава задължително не по-късно от 5 дни от датата на възникване на данъчното събитие за доставката, а в случаите на авансово плащане - не по-късно от 5 дни от датата на получаване на плащането.
- (5) Независимо от ал. 4 при вътреобщностна доставка, включително в случаите на авансово плащане, фактурата се издава задължително не по-късно от 15-о число на месеца, следващ месеца, през който е възникнало данъчното събитие по [чл. 51, ал. 1](#).
- (6) Когато издаването на фактура не е задължително, тя се издава по желание на доставчика или на получателя, като всяка страна е длъжна да окаже необходимото съдействие на другата страна за издаването.
- (7) Доставчикът може да упълномощи писмено друго лице да издава фактури от негово име.
- (8) Фактура не се издава в случаите по [чл. 131, ал. 1](#).
- (9) (Доп. - ДВ, бр. 95 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г.) Данъчно задължените лица, които не са регистрирани по този закон или са регистрирани на основание [чл. 97а, ал. 1 и 2](#), [чл. 99](#) и [чл. 100, ал. 2](#), нямат право да посочват данъка в издаваните от тях фактури.
- (10) Когато регистрирано лице извърши облагаема доставка, за която е получило авансово плащане преди датата на регистрацията си по този закон, лицето издава фактура, в която посочва цялата данъчна основа на доставката.

IV.A.7. Съгласно чл. 115 от ЗДДС (1) При изменение на данъчната основа на доставка или при развалянето на доставка, за която е издадена фактура, доставчикът е длъжен да издаде известие към фактурата.

- (2) Известието се издава задължително не по-късно от 5 дни от възникване на съответното обстоятелство по ал. 1.
- (3) При увеличение на данъчната основа се издава дебитно известие, а при намаление на данъчната основа или при разваляне на доставки - кредитно известие.
- (4) Освен реквизитите по [чл. 114](#) известието към фактурата задължително съдържа и:
 1. номера и датата на фактурата, към която е издадено известието;
 2. основанията за издаване на известието.
- (5) Известието се издава най-малко в два екземпляра - за доставчика и за получателя.
- (6) При прекратяване или разваляне на договор за лизинг по [чл. 6, ал. 2, т. 3](#) доставчикът издава кредитно известие за разликата между данъчната основа на доставката по [чл. 6, ал. 2, т. 3](#) и сумата, която задържа въз основа на договора, без данъка по този закон.

IV.A.8. Корижиране на фактурите и известията се извършва по реда на чл. 116 от ЗДДС - (1) Поправки и добавки във фактурите и известията към тях не се разрешават. Погрешно съставени или поправени документи се анулират и се издават нови.

(2) За погрешно съставени документи се смятат и издадените фактури и известия към тях, в които не е начислен данък, въпреки че е следвало да бъде начислен.

(3) За погрешно съставени документи се смятат и издадените фактури и известия към тях, в които е начислен данък, въпреки че не е следвало да бъде начислен.

(4) Когато погрешно съставени документи или поправени документи са отразени в отчетните регистри на доставчика или получателя, за анулирането се съставя и протокол - за всяка от страните, който съдържа:

1. основанията за анулирането;
2. номера и датата на документа, който се анулира;
3. номера и датата на издадения нов документ;
4. подпис на лицата, съставили протокола за всяка от страните.

Б.Общностно право

IV.Б.1. Разпоредби от Директива 2006 / 112 / ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност.

IV.Б.2. Съгласно т.59 от преамбюла на Директива 2006 / 112 / ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност държавите-членки следва да могат в определени граници и при определени условия да въвеждат или да продължават да прилагат специални мерки чрез дерогация на настоящата директива, за да опростят събирането на данъка или да предотвратят някои форми за неплащане или избягване на данъка.

IV.Б.3. Съгласно чл.63 от Директива 2006 / 112 / ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност данъчното събитие настъпва и ДДС става изискуем, когато стоките или услугите са доставени.

IV.Б.4. Съгласно чл.90 от Директива 2006 / 112 / ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност в случаите на анулиране, разваляне, отказ или пълно или частично неплащане, или когато цената е намалена след извършването на доставката, основата се намалява съответно съгласно условия, които се определят от държавите-членки.

IV.Б.5. Съгласно чл.168 от Директива 2006 / 112 / ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност доколкото стоките и услугите се използват за целите на облагаемите сделки на данъчнозадължено лице, същото има правото, в държава-членка, в която извършва тези сделки да приспадне следното от дължимия данък върху добавената стойност, който то е задължено да плати:

а) дължимия или платен ДДС в тази държава-членка по отношение на доставката за него на стоки или услуги, извършена или която предстои да бъде извършена от друго данъчнозадължено лице;

IV.Б.6 Съгласно чл.203 от Директива 2006 / 112 / ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност ДДС е дължим от всяко лице, което начислява ДДС във фактура.

V. Съдебна практика

V.1. По приложението на чл.69, ал.1 от ЗДДС е налице разнообразна практика на съдилищата, свързана основно с наличието на доказателства за действително прехвърляне на собственост върху стоки и действителното извършване на услуги, като е извършвана индивидуална преценка на представените доказателства. Именно във връзка с доказването на извършването на доставка Върховния административен съд на Република България, представляващ окончателна съдебна инстанция по спорове като

настоящия постановява противоречиви решения за удостоверените от ревизионни актове на доставчиците факти.

V.1.1. Част от съставите на Върховния административен съд приемат, че ревизионен акт, издаден на пряк доставчик на страната по делото, е само едно от доказателствата, които съдът в съвкупност следва да преценява. Сам по себе си този ревизионен акт не доказва прехвърлянето на право на собственост. В случаите на извършвана ревизия по реда на чл.122 от ДОПК, поради непредставяне на документи, категорично се приема, че той не доказва наличието на доставка. В други случаи се приема, че след като липсват изрични констатации в ревизионния акт за наличието именно на процесните доставки, то липсва признание от страна на приходната администрация за действителността на доставките. В този смисъл са Решение № 10159 / 23.07.2010г., Решение № 11182 / 22.08.2011г., Решение № 12635 / 07.10.2011г., Решение № 5983 / 29.04.2011г., Решение № 14 727 / 14.11.2011г. и др.

V.1.2. Друга част от съставите на Върховния административен съд приемат, че липсата на корекции на начисления данък от прекия доставчик в неговия ревизионен акт, означава, че с официален документ сделката от самите органи по приходите е призната за реална и ДДС по нея правилно начислен. В този смисъл са Решение № 6974 / 18.05.2011г., Решение № 8013 / 07.06.2011г., Решение № 1564 / 02.02.2011г. и др.

V.1.3. По въпроса има ли правомощия приходната администрация да извършва корекция на начисления данък независимо от разпоредбата на чл.85 от ЗДДС настоящия състав е запознат с две противоположни решения на Върховния административен съд – Решение № 10721 / 18.07.2011г. и Решение № 3692 / 15.03.2011г. Тези две решение касаят начислен от ревизирания субект ДДС при вътреобщностно придобиване с протокол по чл.117 от ЗДДС, поради което са неотнормирани към настоящия спор.

V.2. Настоящия съдебен състав не установи Практика на Съда на Европейските общности по тълкуването на разпоредбата на чл.203 и чл.168, ал.1, б."а" от Директива 2006 / 112 / ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност или съответната им разпоредби от Директива 77 / 388 / ЕИО относно общата система на данъка върху добавената стойност, съответна на конкретната фактическа обстановка.

VI. Доводи и правни изводи на страните.

VI.1. Жалбоподателят навежда доводи, че са налице доставки на стоки по оспорените фактури, поради което липсва основание за отказ на упражненото от него право на приспадане на данъчен кредит. Поддържа тезата за доказаност на доставките с ревизионния акт на прекия му доставчик. Формулира въпроси за допустимост на административна практика с разпоредбите на Директивата и основни принципи на европейското право. Изразява становище за необходимост от отправяне на преюдициално запитване поради противоречивото тълкуване на закона от Върховния административен съд.

VI.2. Ответника счита, че липсват реално осъществени доставки на стоки по процесните фактури, поради което за дружеството не е възникнало право на приспадане на данъчен кредит. По отношение преюдициалното запитване изразява писмено становище за хармонизация на българския данъчен закон с посочената директива и липсата от необходимост за отправяне на преюдициално запитване.

VII. Мотиви за отправяне на преюдициалното запитване.

VII.1. Между страните в настоящото производство съществува спор относно наличието на действително осъществено прехвърляне на право на собственост върху дизелово гориво, документирано с процесните фактури. Формулираните от

жалбоподателя въпроси обективират желанието му да се ползва от липсата на корекция на начисления данък в ревизионен акт на прекия му доставчик, издаден от приходната администрация, като довод за признаването на тези доставки за действително извършени, независимо от ангажираните в хода на настоящото съдебно производство писмени и гласни доказателства. Наличието на противоречива практика на Върховния административен съд по този въпрос води до липсата на предвидимост на изхода от спора. Разпоредбата на чл.85 от ЗДДС, транспонираща чл.203 от Директивата се тълкува от настоящия състав като специална изискуемост на начислен във фактура данък, независимо от наличието или липсата на основание за издаването на фактурата и начисляването на ДДС. След като националните мерки предвиждат, че корекция и анулиране на издадени фактури се извършва от издателя на същите и не е предвидена възможност за корекция от приходната администрация, то начисления ДДС е дължим на собствено основание и органа, осъществяващ контрол няма право да го коригира.

VII.2. От друга страна се установява трайна административна практика за постановяване на отказ на правото на приспадане на данъчен кредит на всеки един от търговците по веригата от префактурирани стоки и в тази връзка се поставя въпроса дали с нея не се нарушават основни принципи на европейското право.

Предвид гореизложеното и с оглед фактите по делото, съдът приема, че за решаването на делото е допустимо и наложително да отправи преюдициално запитване до Съда на ЕО и, че такова едно запитване при всички случаи е необходимо по смисъла на чл. 234, ал. 2 от ДЕО за изясняване на значението на цитираната разпоредба от Директива 2006 / 112 / ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност.

Мотивиран така и на основание чл. 234, ал. 2 от ДЕО във връзка с чл. 628 от ГПК и с чл. 144 от АПК, както и на основание чл. 631 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, вр. §2 от Допълнителните разпоредби на ДОПК, Административен съд Варна, пети състав,

О П Р Е Д Е Л И:

ОТПРАВЯ преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз съгласно член 267, първи параграф, буква „б” от Договора за функционирането на Европейския съюз със следните въпроси:

1. Следва ли разпоредбата на чл.203 от Директива 2006 / 112 / ЕО на съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност да се тълкува в смисъл, че начисления от лицето във фактура ДДС е дължим, независимо от обстоятелството дали са налице основанията за това начисляване / липса на доставка или плащане /, както и в смисъл, че контролиращите прилагането на ЗДДС органи не разполагат с правомощия да извършват корекции на начисления от лицето данък, предвид национална мярка, определяща възможност за корекция на фактурата само от нейния издател.

2. Нарушава ли принципите на данъчен неутралитет, пропорционалност и закрила на оправданите правни очаквания административна и съдебна практика, при която на едната страна /получател по фактурата/ се отказва право на приспадане на данъчен кредит с ревизионен акт, а на другата страна /издател на фактурата/ не се извършва корекция на начисления ДДС отново с РА в следните хипотези:

- издателя на фактурата не представя никакви документи при извършената му ревизия.
- издателя на фактурата представя документи в хода на ревизионното производство, но неговите доставчици не представят доказателства или от представените доказателства не се установява действително извършване на доставки на стоки или услуги
- в ревизионното производство на издателя на фактурите не е извършвана проверка на процесните доставки по веригата.

СПИРА на основание член 631, алинея 1 от Гражданския процесуален кодекс производството по делото до произнасяне на Съда на Европейския съюз.

Определението не подлежи на обжалване.

Съдия:

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

31 януари 2013 година (*1)

„Данъчни въпроси — ДДС — Директива 2006/112/ЕО — Принцип на данъчен неутралитет — Право на приспадане — Отказ — Член 203 — Начисляване на ДДС във фактурата — Изискуемост — Наличие на облагаема сделка — Еднаква преценка по отношение на издателя на фактурата и по отношение на нейния получател — Необходимост“

По дело С-642/11

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Административен съд — град Варна (България) с акт от 2 декември 2011 г., постъпил в Съда на 15 декември 2011 г., в рамките на производство по дело

„Строй транс“ ЕООД

срещу

Директор на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“ — град Варна при Централно управление на Националната агенция за приходите,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: г-жа R. Silva de Lapuerta, изпълняваща функцията на председател на трети състав, г-н K. Lenaerts, г-н G. Arestis, г-н J. Malenovský и г-н T. von Danwitz (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-н P. Cruz Villalón,

секретар: г-н A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

— за директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“ — град Варна при Централно управление на Националната агенция за приходите, от г-жа С. З., в качеството на представител,

— за българското правителство, от г-н Цв. Иванов и г-жа Д. Драмбозова, в качеството на представители,

— за Европейската комисия, от г-жа L. Lozano Palacios и г-н Д. Русанов, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

¹Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност ([ОВ L 347, стр. 1](#); Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7 и поправки в [ОВ L 74, 2011 г., стр. 3](#) и [ОВ L 249, 2012 г., стр. 15](#)).

²Запитването е отправено в рамките на спор между „Строй транс“ ЕООД (наричано по-нататък „Строй транс“) и директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“ — град Варна при Централно управление на Националната агенция за приходите, относно отказа на последния да признае правото на приспадане на данък върху добавената стойност (наричан по-нататък „ДДС“), по съображение че не е доказано действителното извършване на доставките.

Правна уредба

Правото на Съюза

³По силата на член 2, параграф 1, букви а) и в) от Директива 2006/112 на облагане с ДДС подлежат доставките на стоки и услуги, които са извършени възмездно на територията на държава членка от данъчнозадължено лице, действащо в това си качество.

⁴Член 62 от посочената директива гласи:

„За целите на настоящата директива:

- 1) „данъчно събитие“ означава обстоятелство, по силата на което се изпълняват правните условия, необходими за настъпването на изискуемостта на ДДС;
- 2) ДДС става „изискуем“, когато данъчният орган придобива законното основание в даден момент да изисква дължимия данък от лицето платец на данъка, независимо от това, че срокът на плащане може да бъде отложен“.

⁵Член 63 от посочената директива предвижда, че данъчното събитие настъпва и ДДС става изискуем, когато стоките или услугите са доставени.

⁶Съгласно член 167 от Директива 2006/112 „[п]равото на приспадане възниква по времето, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем“.

⁷Член 168, буква а) от тази директива гласи:

„Доколкото стоките и услугите се използват за целите на облагаемите сделки на данъчнозадължено лице, същото има правото, в държава членка, в която извършва тези сделки, да приспадне следното от дължимия данък върху добавената стойност, който то е задължено да плати:

- a) дължимия или платен ДДС в тази държава членка по отношение на доставката за него на стоки или услуги, извършена или която предстои да бъде извършена от друго данъчнозадължено лице“.

⁸Член 178 от посочената директива гласи:

„За да може да упражни правото си на приспадане, данъчнозадълженото лице трябва да отговаря на следните условия:

a) за целите на приспадане в съответствие с член 168, буква а) по отношение на доставката на стоки или услуги, той трябва да притежава фактура, съставена в съответствие с членове 220—236 и членове 238, 239 и 240;

[...]“.

⁹Член 203 от раздел 1 „Лица — платци на ДДС на данъчните органи“ на глава 1 „Задължение за плащане“ от дял XI на Директива 2006/112, озаглавен „Задължения на данъчнозадължените лица и на някои данъчно незадължени лица“, гласи:

„ДДС е платим от всяко лице, което начислява ДДС във фактура“.

Българското право

¹⁰Член 70, алинея 5 от Закона за данък върху добавената стойност (обн. ДВ, бр. 63 от 4 август 2006 г.) в редакцията му, приложима по отношение на спора в главното производство (наричан по-нататък „ЗДДС“), гласи: „[н]е е налице право на данъчен кредит за данък, който е начислен неправомерно“.

¹¹Член 82, алинея 1 от ЗДДС гласи: „[д]анъкът е изискуем от регистрирано по този закон лице — доставчик по облагаема доставка [...]“.

¹²Съгласно член 85 от ЗДДС ДДС е изискуем от всяко лице, което посочи данъка във фактура.

¹³Член 113, алинеи 1 и 2 от ЗДДС гласи:

„(1) Всяко данъчно задължено лице — доставчик, е длъжно да издаде фактура за извършената от него доставка на стока или услуга или при получаване на авансово плащане преди това [...]“

(2) Фактурата се издава най-малко в два екземпляра — за доставчика и за получателя“.

¹⁴Съгласно член 115, алинея 1 от ЗДДС доставчикът е длъжен да издаде известие към фактурата при изменение на данъчната основа на доставка или при развалянето на доставка, за която е издадена фактура.

¹⁵Член 116 от ЗДДС гласи:

„(1) Поправки и добавки във фактурите и известията към тях не се разрешават. Погрешно съставени или поправени документи се анулират и се издават нови.

[...]

(3) За погрешно съставени документи се смятат и издадените фактури и известия към тях, в които е начислен данък, въпреки че не е следвало да бъде начислен.

(4) Когато погрешно съставени документи или поправени документи са отразени в отчетните регистри на доставчика или получателя, за анулирането се съставя и протокол — за всяка от страните, който съдържа:

1. основанията за анулирането;
2. номера и датата на документа, който се анулира;
3. номера и датата на издадения нов документ;
4. подпис на лицата, съставили протокола за всяка от страните.

[...]“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

¹⁶Строй транс е регистрирано по ЗДДС лице и основната му дейност е товарен автомобилен транспорт, както и предоставяне на механизирани услуги със специализирана техника. През 2009 г. дружеството упражнява право на приспадане на ДДС по няколко фактури за получена доставка на дизелово гориво, издадени съответно от „Хаджи 98“ ЕООД и „Дизелтранс-73“ ЕООД (наричано по-нататък „Дизелтранс-73“).

¹⁷Данъчната администрация извършва ревизии на двете дружества и на техните доставчици. В хода на ревизиите са представени част от изисканите документи.

¹⁸В резултат на ревизиите данъчната администрация приема, че представените документи не позволяват да се проследи движението на горивото и че доставките по разглежданите фактури не са действително извършени, поради което липсват необходимите условия за възникване на правото на приспадане на ДДС. Данъчната администрация издава ревизионен акт на Строй транс, с който му отказва право на приспадане на ДДС общо в размер на 42759,22 BGN [български лева] и му начислява лихви за забава (наричан по-нататък „спорният ревизионен акт“).

¹⁹След потвърждаването на спорния ревизионен акт с решение от 28 февруари 2011 г. на директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“ — град Варна при Централно управление на Националната агенция за приходите Строй транс подава жалба до Административен съд — град Варна, в която твърди, че разглежданите фактури съответстват на действително извършени доставки на стоки и че следователно правото на приспадане неоснователно му е отказано.

²⁰В хода на главното производство е прието поисканото заключение на съдебно-счетоводна експертиза, съгласно което по счетоводни данни на

Дизелтранс-73 към момента на всяка продажба има наличност на необходимите продадени количества.

- ²¹Освен това Строй транс представя ревизионен акт и ревизионен доклад, издадени на доставчика му Дизелтранс-73 преди спорния ревизионен акт. Съгласно посочените документи правото на приспадане на ДДС, платен за получените от Дизелтранс-73 горива, му се отказва отчасти поради непредставянето от съответните продавачи на доказателства, водещо до извода за липса на получени доставки от Дизелтранс-73, и отчасти поради непредставянето на оригиналните фактури за покупките. От друга страна, по отношение на начисления от Дизелтранс-73 ДДС при продажбата на гориво се посочва: „при ревизията не се констатираха основания за корекция на данъчната основа на извършени доставки и на начисления данък“.
- ²²Според Строй транс ревизионният акт, издаден на доставчика му Дизелтранс-73, доказва действителното извършване на доставките и обосновава правото му на приспадане, тъй като данъчната администрация не е направила корекция на декларирания от този доставчик ДДС по извършени доставки.
- ²³Запитващата юрисдикция счита, че практиката на Върховния административен съд относно доказването на действителното извършване на доставка чрез ревизионен акт, издаден на доставчика на данъчнозадълженото лице, което иска да упражни правото на приспадане, не е единна. Част от съставите на Върховния административен съд приемат, че такъв ревизионен акт е само едно от доказателствата и само по себе си не доказва действителното наличие на доставка на стоки. Според друга част от съставите липсата в ревизионния акт на корекции на начисления от доставчика ДДС означава, че самите органи по приходите са издали официален документ, удостоверяващ действителното извършване на сделката и правилното начисляване на ДДС по нея.
- ²⁴Запитващата юрисдикция посочва, че тълкува разпоредбата на член 85 от ЗДДС, с която се транспонира член 203 от Директива 2006/112, като специална изискуемост на начислен във фактура данък, независимо от наличието или липсата на основание за издаването на фактурата и начисляването на ДДС. Освен това според нея, след като националните мерки предвиждат, че корекция и анулиране на издадени фактури се извършва от издателя на същите и не е предвидена възможност за корекция от данъчната администрация, то начисленият ДДС е дължим на собствено основание и органът, осъществяващ контрол, няма право да го коригира.
- ²⁵При тези обстоятелства Административен съд — град Варна решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:
- „¹Следва ли разпоредбата на член 203 от Директива [2006/112] да се тълкува в смисъл, че начисленият от лицето във фактура ДДС е дължим, независимо от обстоятелството дали са налице основанията за това начисляване (липса на доставка или плащане), както и в смисъл, че контролиращите прилагането на ЗДДС органи не разполагат с правомощия да извършват корекции на начисления от лицето [ДДС],

предвид национална мярка, определяща възможност за корекция на фактурата само от нейния издател?

2) Нарушава ли принципите на данъчен неутралитет, пропорционалност и закрила на оправданите правни очаквания административна и съдебна практика, при която на едната страна (получател по фактурата) се отказва право на приспадане на данъчен кредит с ревизионен акт, а на другата страна (издател на фактурата) не се извършва корекция на начисления ДДС отново с ревизионен акт в следните хипотези:

— издателят на фактурата не представя никакви документи при извършената му ревизия,

— издателят на фактурата представя документи в хода на ревизионното производство, но неговите доставчици не представят доказателства или от представените доказателства не се установява действително извършване на доставки на стоки или услуги,

— в ревизионното производство на издателя на фактурите не е извършвана проверка на процесните доставки по веригата?⁶⁶.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

²⁶С първия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 203 от Директива 2006/112 трябва да се тълкува в смисъл, че ДДС се дължи от начислилото го във фактура лице независимо от действителното наличие на облагаема сделка и дали само от факта, че в съставен на издателя на фактурата ревизионен акт данъчната администрация не е извършила корекция на декларирания от него ДДС, може да се направи изводът, че посочената администрация е признала, че фактурата съответства на действително извършена облагаема сделка.

²⁷Най-напред следва да се посочи, че макар да се отнася до наличието на данъчно задължение към данъчната администрация на издателя на фактура, въпросът се поставя в рамките на спор между тази администрация и получателя на спорните фактури. Спорът е относно правото на последния да приспадне начисления в представените фактури ДДС, отказано му, по съображение че фактурите не съответстват на действително извършени облагаеми сделки, което обстоятелство данъчнозадълженото лице оспорва.

²⁸В рамките на посочения спор, по който издателят на спорните фактури не е страна, задълженията на последния към данъчната администрация имат само косвено значение, доколкото издаденият му ревизионен акт е представен като доказателство за действителното наличие на облагаеми сделки.

²⁹По отношение на разпоредбата, предшестваща член 203 от Директива 2006/112, а именно член 21, параграф 1, буква в) от Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите членки относно данъците върху оборота — обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа

([ОВ L 145, стр. 1](#)), изменена с Директива 91/680/ЕИО на Съвета от 16 декември 1991 г. ([ОВ L 376, стр. 1](#)), Съдът е приел, че съгласно нея платец на ДДС е всяко лице, което начисли данъка във фактура или друг документ, служещ за фактура. Тези лица по-конкретно са платци на начисления във фактурата ДДС независимо от задължението за заплащането му поради облагаема по ДДС сделка (вж. Решение от 18 юни 2009 г. по дело *Stadeco*, [C-566/07, Сборник, стр. I-5295](#), точка 26 и цитираната съдебна практика).

³⁰Вярно е наистина, че в съответствие с членове 167 и 63 от Директива 2006/112 правото на приспадане на начислен ДДС по принцип е свързано с действителното извършване на облагаема сделка (вж. Решение от 26 май 2005 г. по дело *António Jorge*, [C-536/03, Recueil, стр. I-4463](#), точки 24 и 25) и упражняването на това право не обхваща ДДС, който се дължи по силата на член 203 от същата директива само защото е начислен във фактурата (вж. поспециално Решение от 13 декември 1989 г. по дело *Genius*, [C-342/87, Recueil, стр. 4227](#), точки 13 и 19, както и Решение от 15 март 2007 г. по дело *Reemtsma Cigarettenfabriken*, [C-35/05, Сборник, стр. I-2425](#), точка 23).

³¹При все това рискът от загуба на данъчни приходи по принцип не е напълно отстранен, докато получателят на фактура, в която неправомерно е начислен ДДС, все още има възможност да я използва за тази цел в съответствие с член 178, буква а) от Директива 2006/112 (вж. в този смисъл Решение по дело *Stadeco*, посочено по-горе, точка 29).

³²При тези обстоятелства задължението, установено с член 203 от посочената директива, цели да отстрани риска от загуба на данъчни приходи, който предвиденото в член 167 и сл. от същата директива право на приспадане може да породи (вж. Решение по дело *Stadeco*, посочено по-горе, точка 28).

³³С оглед на тази цел посоченото задължение е ограничено от възможността, която държавите членки следва да предвидят във вътрешното си право, за корекция на всеки неправомерно начислен данък, при условие че издателят на фактурата докаже, че е действал добросъвестно или че своевременно е отстранил напълно риска от загуба на данъчни приходи (вж. в този смисъл Решение по дело *Genius*, посочено по-горе, точка 18, Решение от 19 септември 2000 г. по дело *Schmeink & Cofreth и Strobel*, [C-454/98, Recueil, стр. I-6973](#), точки 56—61 и 63, както и Решение от 6 ноември 2003 г. по дело *Karageorgou и др.*, [C-78/02-C-80/02, Recueil, стр. I-13295](#), точка 50).

³⁴Като се има предвид, от една страна, посочената възможност за корекция и от друга страна, опасността неправомерно начислен ДДС да се използва за упражняване на правото на приспадане, задължението по член 203 от Директива 2006/112 не може да се разглежда като придаващо на дължимото плащане санкциониращ характер.

³⁵Освен това от гореизложеното следва, че когато издателят на фактура не се позовава на някоя от припомнените в точка 33 от настоящото решение хипотези, допускащи корекция на неправомерно начислен ДДС, в рамките на

данъчна ревизия данъчната администрация не е длъжна да прави проверка дали начисленият и деклариран ДДС съответства на действително извършени от издателя на фактурата облагаеми сделки.

³⁶След като обаче подобно задължение за проверка липсва, само от факта, че в съставен на издателя на фактура ревизионен акт данъчната администрация не е извършила корекция на декларирания от него ДДС, не може да се направи изводът, че посочената администрация е признала, че фактурите съответстват на действително извършени облагаеми сделки.

³⁷Правото на Съюза все пак не изключва възможността компетентната администрация да провери дали фактурираните от данъчнозадължено лице сделки действително са извършени, и с оглед на декларираното от него евентуално да установи наличието на данъчно задължение. Резултатът от такава проверка, както и декларирането и плащането на начислен ДДС от издателя на фактурата са обстоятелства, които националният съд следва да вземе предвид при преценката относно наличието на облагаема сделка, предоставящо в конкретния случай право на приспадане на получателя на фактурата.

³⁸С оглед на гореизложените съображения на първия въпрос следва да се отговори, че член 203 от Директива 2006/112 трябва да се тълкува в смисъл, че:

- ДДС се дължи от начислилото го във фактура лице независимо от действителното наличие на облагаема сделка,
- само от факта, че в съставен на издателя на фактурата ревизионен акт данъчната администрация не е извършила корекция на декларирания от него ДДС, не може да се направи изводът, че посочената администрация е признала, че фактурата съответства на действително извършена облагаема сделка.

По втория въпрос

³⁹С втория въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали принципите на данъчен неутралитет, на пропорционалност и на защита на оправданите правни очаквания трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат на получател на фактура да се откаже право на приспадане на ДДС, платен за получена доставка, когато в съставен на издателя на същата фактура ревизионен акт не е извършена корекция на декларирания от последния ДДС

⁴⁰В този смисъл се повдига въпросът дали правото на Съюза изисква действителното наличие на доставка на стоки или услуги да се преценява по един и същ начин по отношение на издателя на фактурата и по отношение на нейния получател.

⁴¹От Директива 2006/112 следва, че при неправомерно начислен ДДС поради липса на облагаема сделка двете страни не се третират непременно еднакво, когато — както в случая става ясно от точки 29—33 от настоящото

решение — издателят на фактурата не е предприел действия с оглед коригирането ѝ.

⁴²Всъщност, от една страна, в съответствие с член 203 от Директива 2006/112 издателят на фактура дължи начисления в нея ДДС дори и при липса на облагаема сделка. От друга страна, в съответствие с членове 63 и 167 от същата директива упражняването на правото на приспадане на получателя на фактурата е ограничено единствено до данъка по облагаеми с ДДС сделки.

⁴³При такова положение спазването на принципа на данъчен неутралитет се гарантира посредством възможността, която държавите членки следва да предвидят и която бе припомнена в точка 33 от настоящото решение, за корекция на всеки неправомерно начислен данък, когато издателят на фактурата докаже, че е действал добросъвестно или че своевременно е отстранил напълно риска от загуба на данъчни приходи.

⁴⁴Следователно принципът на данъчен неутралитет допуска на получател на фактура да се откаже право на приспадане на ДДС, платен за получена доставка, по съображение че липсва облагаема сделка, независимо че в съставен на издателя на същата фактура ревизионен акт не е извършена корекция на декларирания от последния ДДС.

⁴⁵Видно обаче от акта за преюдициално запитване, в главното производство данъчната администрация стига до извода за липса на облагаема доставка по-специално от факта, че доставчикът или доставчиците не са представили документите, които са им били изискани в хода на ревизията. Тъй като този извод се оспорва от жалбоподателя, националната юрисдикция следва да го провери, като в съответствие с правилата за доказване по националното право извърши обща преценка на всички доказателства и фактически обстоятелства в главното производство (вж. по аналогия Решение от 6 септември 2012 г. по дело Mecsek-Gabona, C-273/11, точка 53 и Решение от 6 декември 2012 г. по дело Боник, C-285/11, точка 32).

⁴⁶В това отношение следва да се припомни, че безспорно борбата срещу данъчните измами, избягването на данъци и евентуалните злоупотреби е цел, призната и насърчавана от Директива 2006/112, и че правните субекти не могат с измамна цел или с цел злоупотреба да се позовават на нормите на правото на Съюза (вж. по-специално Решение от 21 февруари 2006 г. по дело Halifax и др., [C-255/02, Recueil, стр. I-1609](#), точки 68 и 71, Решение от 21 юни 2012 г. по дело Mahagében и Dávid, C-80/11 и C-142/11, точка 41 и Решение по дело Боник, посочено по-горе, точки 35 и 36).

⁴⁷Поради това националните административни и съдебни органи следва да откажат да признаят право на приспадане, ако въз основа на обективни данни се установи, че това право се претендира с измамна цел или с цел злоупотреба (вж. в този смисъл Решение от 6 юли 2006 г. по дело Kittel и Recolta Recycling, [C-439/04 и C-440/04, Recueil, стр. I-6161](#), точка 55, Решение по

дело Mahagében и Dávid, посочено по-горе, точка 42 и Решение по дело Боник, посочено по-горе, точка 37).

⁴⁸При все това съгласно трайно установената съдебна практика режимът на правото на приспадане, предвиден в посочената Директива 2006/122, не допуска данъчнозадължено лице — което не е знаело и не е могло да знае, че съответната сделка е част от извършена от доставчика данъчна измама или че друга сделка по веригата преди или след тази на данъчнозадълженото лице е свързана с измама с ДДС — да бъде санкционирано, като не му бъде признато право на приспадане (вж. по-специално Решение от 12 януари 2006 г. по дело Optigen и др., [C-354/03](#), [C-355/03](#) и [C-484/03](#), [Recueil](#), стр. I-483, точки 52 и 55, Решение по дело Kittel и Recolta Recycling, посочено по-горе, точки 45, 46 и 60, Решение по дело Mahagében и Dávid, посочено по-горе, точка 47 и Решение по дело Боник, посочено по-горе, точка 41).

⁴⁹Освен това в точки 61—65 от посоченото по-горе Решение по дело Mahagében и Dávid Съдът приема, че данъчната администрация не може по принцип да изисква от данъчнозадълженото лице, което иска да упражни правото на приспадане на ДДС, от една страна, да провери, че издателят на фактурата за стоките, във връзка с които се иска упражняване на това право, има качеството на данъчнозадължено лице, разполагал е със стоките, предмет на доставката, бил е в състояние да ги достави и е изпълнил задълженията си за деклариране и за внасяне на ДДС, за да се увери, че доставчиците нагоре по веригата не са извършили нарушения или измама, или, от друга страна, да притежава документи в това отношение.

⁵⁰Следователно, когато се произнася дали в даден случай облагаема сделка липсва и данъчната администрация се основава по-специално на нередности, допуснати от издателя на фактурата или от някой от доставчиците му, като например пропуски в счетоводството, националната юрисдикция трябва да следи преценката на доказателствата да не доведе до изпразване от съдържание на припомнената в точка 48 от настоящото решение съдебна практика и до косвено задължение за получателя на фактурата да извършва проверки по отношение на съдоговорителя си, каквито по принцип той не е длъжен да прави.

⁵¹Когато в случай като този в главното производство отказът на право на приспадане е в резултат на прилагане на Директива 2006/112, отчитащо изискванията по точки 47—50 от настоящото решение, не съществуват основания да се предполага, че принципите на пропорционалност и на защита на оправданите правни очаквания не допускат такъв отказ.

⁵²С оглед на гореизложените съображения на втория въпрос следва да се отговори, че принципите на данъчен неутралитет, на пропорционалност и на защита на оправданите правни очаквания трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат на получател на фактура да се откаже право на приспадане на ДДС, платен за получена доставка, по съображение че липсва действително извършена облагаема сделка, независимо че в съставен на издателя на същата

фактура ревизионен акт не е направена корекция на декларирания от последния ДДС. Ако все пак поради данъчни измами или нередности, извършени от издателя на фактурата или от доставчиците нагоре по веригата и посочени като основание за правото на приспадане, се приеме, че сделката не е действително извършена, трябва да се установи — въз основа на обективни данни и без да се изисква от получателя на фактурата да извършва проверки, каквито не е длъжен да прави, — че получателят на фактурата е знаел или е трябвало да знае, че сделката е част от измама с ДДС, което обстоятелство запитващата юрисдикция следва да провери.

По съдебните разноски

⁵³С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

1) Член 203 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност трябва да се тълкува в смисъл, че:

— данък върху добавената стойност се дължи от начислилото го във фактура лице независимо от действителното наличие на облагаема сделка,

— само от факта, че в съставен на издателя на фактурата ревизионен акт данъчната администрация не е извършила корекция на декларирания от него данък върху добавената стойност, не може да се направи изводът, че посочената администрация е признала, че фактурата съответства на действително извършена облагаема сделка.

2) Принципите на данъчен неутралитет, на пропорционалност и на защита на оправданите правни очаквания трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат на получател на фактура да се откаже право на приспадане на данък върху добавената стойност, платен за получена доставка, по съображение че липсва действително извършена облагаема сделка, независимо че в съставен на издателя на същата фактура ревизионен акт не е направена корекция на декларирания от последния данък върху добавената стойност. Ако все пак поради данъчни измами или нередности, извършени от издателя на фактурата или от доставчиците нагоре по веригата и посочени като основание за правото на приспадане, се приеме, че сделката не е действително извършена, трябва да се установи — въз основа на обективни данни и без да се изисква от получателя на фактурата да извършва проверки, каквито не е длъжен да прави, — че получателят на фактурата е знаел или е трябвало да знае, че сделката е част от измама с данък върху добавената стойност, което обстоятелство запитващата юрисдикция следва да провери.

Подписи